

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

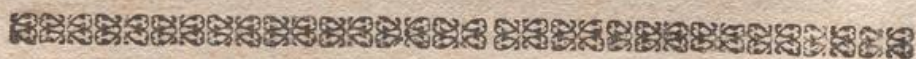
Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 1. Desumpta ex cap. 15. & 16. lib. Deuteron. in quibus describitur
lex de remissione anni septimi & cura Pauperum. de Festis Azimorum &
Tabernaculorum &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

te geras erga Mundum Christiane, ut cum Paulo testari queas: *Mibi Mundus crucifixus est.* ad Galat. 6. Serpentem hoc in passu imitatur mundus, cui si tantummodo caput integrum relinquis, ceteroquin pellas & repellas, periculum non evasisti, sed augebitur ejus furor contra te, dum sæpè repulsus magis exasperatur. Post sopitum in domo incendium malè sibi cavet, qui fumum è trabibus surgentem videns, non penitèns extinguit latentes igniculos; novo enim incendio & pejori forsan viam non præcludit. Regius Propheta, ut de se testatur, quòd ope divinà triumphaverit de somniatore mundo, cantat Psal. 29. *Conscidisti saccum meum,* habitum videlicet, quò mundus ipsum induerat, ut deceptum ad se raperet, non tantum exiit, aut seposuit; sed omne periculum evasurus, conscidit in frustra. Non solum habitatores urbis illius, quæ ad Idolorum Cultum perducere nitebatur Hebræos, jubet Deus gladiò interfici, sed eorum quoque suppellectilem succendi, & omnia in cinerem redacta sempiterno tumultu involvi v. 16. & 17. cit. capitis. Ita moraliter loquendò geras te erga mundum, aut ea, quæ mundi sunt, & à mundo taliter attactò nunquam redderis immundus.

FASCICULUS XXVIII.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 15. & 16. lib. Deuteron. in quibus describitur lex de remissione anni septimi & cura Pauperum, de Festis Azimorum & Tabernaculorum &c.

N. 184.

Considera I.

QUàm fusè & impensè Deus Hebræis curam pauperum cap. 15. commendat. Sed etiam adhuc magis commendatam reddidit Christianis, quando per Unigenitum suum formam pauperis indutum Matth. 5. indicavit illis: *Amen dico vobis, quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis.*

ciffis. Nullus hominum utique tam barbarus erit, qui Deum ipsum, de quo fatemur omnes cum regio Vate Psal. 144. Quod aperiat manum suam, & impleat omne animal Benedictione, famelicum vident, ei panem denegabit. De fide autem constat: in persona pauperis nobis pro pane & elemosina supplicem fieri Christum, ut prætracta Christi Verba luculenter docent, & S. Chrysologus Serm. 28. demonstrat, dum asserit; attendi debere, Christum non conqueri, quòd sit, fame aut nuditate laborent pauperes, sed quòd ipse talibus indigentibus laboraverit, *esurivi inquit, & dedistis mihi manducare.* Dimidiatum pallium, quod S. Martinus adhuc catechumenus, pauperi obtulit, adeò certum est, Christum ipsum suscepisse, ut de illo nullus dubitet, qui verba legerit Christi dicentis: *Martinus adhuc catechumenus hac me veste contexit.* Merito igitur S. Chrysol. mox citatus manum pauperis vocat *Ærarium Christi.* Et S. Chrysof. homil. 49. in Matth. ait: *Famelicum nutrias, quia Christum in ipso nutris.* Nihil celebrius in SS. Pagine liberalitate, & hospitalitate Abrahami. Verùm cui alteri illa fuerat exhibita, quàm ipsi Deo? licet enim tres essent, qui Mensæ assidebant, in illis tamen unum agnoscens & venerans Dominum, singulari non plurali numero usus est salutandò dicens: *Domine, si inveni gratiam in oculis tuis ne transeas servum tuum.* Genes. 18. Si talibus argumentis non movearis ad misericordie opera pauperibus impendenda, planè ipsius Dei, non pauperum osor & inimicus diceris, & in hac execranda avaritia perduraturus, quæso: quam tandem ab illo finalem expectabis sententiam? *Da panem* hortatus ultimò Chrysol. Serm. 31. *Si Deum debitorem, non Judicem vis habere. Misericordiam nescit divinus ignis exurere.* Sola ergo Elemosina divinæ resistit iræ, sola abyssi infernalis flammam extinguit. Sola ab ejus oculis, qui scrutatur renes & corda, peccatorum spurcitiem abscondit. Ipsa sola reorum quantumvis desperatorum patronam agit, ac præsidium illis contra punientis Dei fulmina præstat.

Considera 2. Per *Azymos panes*, quos per aliquot dies jussi sunt N. 185. Hebraei comedere cap. 17. denotari cibos illos, quos jejuniorum tempore comedunt Christiani. Vocabantur illi *panes afflictionis* v. 3. cit. capitis, isti haud dispar nomen sortiuntur. At quò magis affligunt corpus, eò magis recreant mentem, & habiliorum reddunt ad celebranda Festa, à Deo præcepta. Hinc S. Mater Ecclesia in una Collectarum orat: *Da quesumus omnipotens Deus, ut sacro nos purificante*

Kk

Jeju.

Jejunio, ad Festa ventura nos facias pervenire. Moysen & Eliam ad solemne illud Festum, in monte Thabor celebratum, vocatos esse, & Christi alloquiō fruitos testatur S. Evangelium Matthæi 17. At unde hæc eis Gratia & Dignitas? respondet Tertul. Lib. adversus Phyl. Merito in carne se Dominus ostendit Moysi collega juniorum suorum, non minus & Elia. S. Paulum id gratiæ obtinuisse, ut ad tertium usque Cælum raperetur, patet ex 2. Corinth. v. 12. At quō hanc promeruit, nisi jejunii exercitio? probat id. S. Basil. orat. 1. asserens: *Paulum jejunium, quod angustiarum prædicatione commemorat, ad Cælum evexit. Quare Christianos omnes Gentium Doctores discipulos hortatur S. Greg. in homiliis asserens: Qui à Paradisi Gaudiis per cibum cecidimus, ad hæc in quantum possumus, per abstinentiam resurgamus.* Sicut enim navis eò facilius pertranlit mare quō minus oneratur, ita quō minus repletur stomachus cibis, eò facilius pertingit ad portum felicitatis æternæ. Et sicut grues in remotas terras volaturæ, nil dicuntur nisi arenam comedere, ne pinguefactæ à suo retardentur itinere: ita nos Christianos, quibus volandum in remotissimam æternitatis terram, oportet à superfluo nutrimento abstinere. Judicum 4. Panis quasi subcinericius videbatur ex hordeo volvi, & Madianitarum subvertere tabernacula. Erat panis iste clarissima sacræ abstinentiæ figura, indicans: Madianitas, animarum nostrarum hostes, varia nempe carnis vitia, quæ viam præcludunt ad cœlestia Tabernacula, per hanc unicum virtutem superari: hinc etiam homines, abstinentiæ dediti representantur per trecentos illos milites, qui Judic. 7. in aciem educti, confudere Madianitas. Utque Absolon exul à patre, cum spem perdidisset, Joabum sæpè ad se vocatum acquirendi, aliter id assequi non potuit, quàm comburendō ejus segetes & fruges, ita Deus volens animam peccatricem ad se trahere; & cœlestis patriæ reddere capacem, id obtinere non valet, quamdiu superfluis cibis ejus corpus pascitur, his verò semotis, & debito cum moderamine stomacho negatis, brevi tempore id obtinebit. Quare etiam homines, ad magnum sanctitatis fastigium Deus facili viâ perducturus, jubet milites imitari, qui arcem aut civitatem expugnaturi id primò curant, ut obsessis alimenta subtrahant, certi: horum defectu se brevi victores talium locorum futuros. Verba S. Hieronymi sunt; *Tales diligit milites Christus, qui jejunis vacent. Quare? quia in jejunio Victoria est, & in Victoria triumphus.* Ejusmodi Militem inspirante Deo egerat olim
Da-

David, de se Psal. 68. testatus: *Operui in jejuniō animam meam.* de Daniele, Davidem secuto profitetur S. Basil. homil. de jejun. *Daniel cum tres hebdomades panem non comedisset, nec vinum bibisset, dimissus in lacum etiam leones jejunare docuit, neque enim leones dentes in eum insigere valuerunt, perinde quasi à lapide, aut ferro, aut aliâ quâpiam rigidiori materia concretus fuisset.* Veteris testamenti strenuos in hac bellandi arte Duces secuti sunt plurimi homines novi Testamenti, etiam à prima ætate huic militari exercitio additi. Enim verò Sanctus Edmundus teste furio à teneris unguiculis sextas ferias pane & aquâ contentus transigebat. S. Julianus Episcopus ab infantia, ut refert Ribald. in vita, ter quot hebdomatis jejunabat. Id ipsum puer septennis S. Nicolaus Tolentinas practicaverat: Edoctus credo à Nicolao Mirensi Antistite, qui etiamnum infans Mercurii & Veneris diebùs lac maternum non nisi semel admisit. S. Bernardinùs tenellulus adhuc in honorem Deiparæ Virginis Mariæ diebus Sabbathinùs jejunare consueverat. Quid referam de jejuniis aulorum? Quid de abstinentiis virorum & mulierum profectæ ætatis dicam? S. Hilarius modicis sicubrès aridùs & exiguo pane decrepitam fovebat ætatem, & S. Hieronymus annos ferme sexaginta incredibili jejuniō exegit, ut meris ossibus & pelle constare videretur. Nicephorus narrat lib. 12. c. 32. Cùm ob summam annonæ caritatem Constantinopoli in quadragesima carnes venderentur, Christianos tam strictam observasse abstinentiam, ut maluerint fame tabescere, quàm carnibus vesci. Quomodo hæc tibi sapiunt exempla, non tantum à viris religiosis, sed etiam à sæcularibus: nec à viris tantum, sed etiam ab infantibus & pueris desumpta, cui tam durum est, unâ quandoque solum die veneris & Sabbathi à carnibus abstinere? ut taceam nolle te ad aliquot tempus voluntario vacare jejuniō. Verùm quid inde necesse est, aliud sequi: quàm ad sacra Festa debite paragenda, & ad obtinendas de carne tua victorias te penitus ineptum reddi?

Doctrina 2.

Desumpta ex cap. 17. 18. & 19. lib. Deuteron. in quibus describitur Lex observanda à Rege. Lex de numero testium, & falsorum testium pœna.

Confidera 1. **M**ysteriō non carere: Quod Deus versu 16 cit. capituli N. 186. Regibus interdicit multiplicare equos &c. Cùm enim
Kk 2 gran.